

Ευ' Δεσφ

σε το αυτο λο πεντεμιω μαρμαρο με λιμ ιδια λαμπραδα, για να εχομασε μευ
κι οι υαλοπνει γενει να χουφραστε το ρως εφ.

Αμα η δυοια τοι λυφου εχει και μεια αλλη αξια ^{δεν είναι μόνο κερδη αμα και...} ~~λε...~~ διδαυλιμ. και λο διδαυρι
εφειναι μεγαλο πατριωτικω, εδνοπαστικω. ^{και εμψωθε ανωτερος εχειρ. με λιμιο...} Γιατι για το λυφου μας αμυδουει ο σλιχος
του Βλασεβι για το Διαυμο. "ο χαμερο ενα γενοσ εμψωδ' ευειμ η βραδρα".

εδνοπαστικω εταν κι η δυοια του λυφου. Ηταν κι ελτοσ εγνο βλασεβι λιμ υαδριασ
αυλι, εδω εμψωτικη γηνα, που ανωμ' - εηοιμοσ, σικωτα βαριεσ λισ εμψωδαι λιμ
συζαβιασ - . Μετα σικωτικω σλι δια του κωχαφε κι χευτερωρα ορμη του

1912 και 13 και γωρεφε ματα ^{ωρισ η λευτερια} ~~...~~ απ' τα κωμματα του εμψωτικω εφρα.
Ηταν τολεσ ο υαυροσ που πρεσσε και παζε για η λευτερια να σπαρλι ^{λιμ} εμψωτικη γη
με νεα εμψωτικω κωμματα. και σπαρλιμε. κι η πομπη του κωμμου κι η βασανφειε

Ηπειρο κι η Μακεδονια του Μεγαλεξαντρο κι η Θρακιε και τα Ανωτα γευτερωδικω
κι εντωμεταδικω σλι "Μεγαλη Ελλαδα". Ο εμψωτικωσ ^{ωρισ η λευτερια} εμψωτικωσ εφραε τοι παιδια
του χαμεροσ του εμψωτικωσ που ηξεραν να πεδαίνου, οπωσ ο λυφου. Αυτοι μαι εδωτικη "μεγαλη".

Ο ηρωικωσ και κριτικωσ ^{ωρισ η λευτερια} λιμ κωμμο εννωσθε ογο λο χρεοσ του σλι εφραδα. Σαι αμυδουοσ
πατριωτικωσ κι αξιασ κωμμοσ του χουσ ματ εφραε σλι εμψωτικωσ του: "Αν ειμετα η γελα
λιμ λαυ, οφειλομεν δια του παραδειγματωσ ματ και λιμ δυοιασ ματ να τοι παιδα.

γωρωμεν". Και οτο βενφιο, του κωμμοσ του εδνοικωσ ^{που} ο λυφουσ ~~...~~ προσκεδικωσθε
να τοι κωμμοσ οτα "μελοποδου", οπωσ δαδινε και παζε ποζυλιμει υπαρεστες, ειπε
τοια ταξεχαστα: "το προγραμμα μου εταν να θαμω του λιμιασ οδω του οφρα-

ωλου και να υπαρω ει λιμ κωμμοσ του ποροσ". Πηγε κι, οπωσ εφραε ο Μελιγγιωσ
- αμμο διαχελο παιδι λιμ εφραδα και συρεπογεμωσ του λυφου - για του εαντο του
σλι λευτερικωσ του σλι κωμμοσ, πυρε λιμ αναπανδωχ ~~...~~ του ποροσ, "να
πεδαυη για λιμ εφραδα". Ηταν, εμψωτικωσ, κι ποροσ ματα λιμ! και λο κωμμοσ πι-

σλενε κι ο λυφου. "Οποιοσ ποζυλιμει ολον πορομωσ", εφραε μαποτεσ, "δει απο-
δικωμει". Το αποδειξε. και η αποδειξη να! εδω, μεπροστα οτα ματα ματ. Ο

πόση σου έδωσ' έδώ, σ'ό άραιό κι' όλοπράσινο περιβάλλο, πού σ'ύ κι' χάρισει, κι' χλωμή προδομή σου, γιά νά υπενθυμίσει σ'ό χου έμαί και πρό παλιός σ'ά νεαρά
 Έμνύποιμά μας, τό ιερό καθύμιον πού έχουμε και πάντα δάχουμε, έφ'όσο ζοί
 Έμνες ουράβου, έφ'όσο κι' έστω κι' ένας σμαβάτος Έμνας, σέ ξένου άφενιάδε. Γι'αυτό
 κι' έμαί έχόματε σήμερα έδώ.

Υπέροχη καρδιά, είμαι! έμει ποτέ μισροί μπροστά σου. νοιώδουμε τό θάρος του
 μεγαλειού σου σχεδόν νά μας σπείρει. Δυγκώρεσέ μας, αί μπροστά σ'ύ δυοτα,
 πού σ'ύ προσφέρει σ'ό βυθό κι' Έμνικη Θεά, έμει έρωτήσατε μονάχα σ'ύ
 φλωχική κι' ανώδυνη δυοία του θαυμασμού και του έρωμαστικου χόχου.
 Αιμόδια, χρειαφέσατε πορ'ό παράδειγμα σου. πρέπει νά διδαχόματε
 απ'ό κι' δυοτα σου.

Έμνύποιμα, πάρτε και κρατάτε πάντα μέσα σας τό δίδαγμα του ^{Σώφου} ~~ήρωα~~ μή
 ξεχνάτε ποτέ πού ή χειτεριά δέν ιεροφέλει μέ τό άραιό πατριωτικά χόγια, όσο
 και ~~κι' αν~~ άραιά κι' αν είναι. Η χειτεριά πάντα καταλιέσκει μέ τό αίμα.
 κι' αν τό μαρμαρίνο αυτό έίδωγο έπαιρνε φωτή και μεγαύσε, δά βρουλοφώνη
 σήμερα σέ μά του ουράβου: "Όσοι Έμνες! Μή ξεδεύετε σέ ~~ήρωα~~ χόγια. Σ'ά
 πατριωτικά χόγια δώστε σάρμα, δώστε τό αίμα σας. Τό έ γρήγορα θ'ανάταξαι και
 γιά σ'ύ τό "έλευθερον ήμαρ". τότε και σ'ά γρήγορα δά σ'ύσετε τό κρονόμο,
 γιά νά γιορτάσετε τό έλευθερία σ'άν ή άγα σας ή άδέρφια, πού γιά κι' χειτεριά
 του χύσαμ' έμει τό δικό μας αίμα".

Μεγάλε έδνικέ μυσταγωγέ, αιούμε λίν ένδοχί σου και κι' κρατάμε σ'ά
 κατάβαδα κι' ψυχί μας. "Αοι μας νοιώδουμε λίν σιγή κι' αβλή μια
 έσώψυχη δύναμη, πού δίνει σχήμα σ'ίς σκέψεις και τό σπαιοδύματα πού
 μάί πριμφορίζουν, τάνθινει μέ σάρμα χόχου και χένε: "Ήρωα δ'ήφε,
 έχουμε νά σ'ύ δώσουμε αβλή λίν ιερά υπόδεση: έλμασε και μεύ
 Έμνες. ποιοσικήκαμε και μεύ μέ τό δείμα Έμνικη άνάματα. σ'ύαρ.

Δεί μου, λι δειν σου ἀφ'ερφάδε, πάλλον μέ λού ἴδιου παλμού και για ἰά
 ἴδια ἰδκνιά, πού με ἡ μεράμ ~~καρδα~~ ^{σου} ἐπαμει. Κούχαφε. Ὑποσχόμεσθε
 πού δέ δά ξεχάσουμε τό δίδαγμα σου, ἀλλά δά υραλούμε πάντα μετροσά δά
 μάτια μας τό χρέος πρὸς τήν πατρίδα. Γιά τή λευτεριά τῆς δά δάσουμε ὄχι
 τῆς δυναμείας μας και τῆν ἴδια τῆς γῆς μας, ὅπως ἔβανει και σου. ~~Αὐτό δά εἶναι~~
~~και δά εἶναι, τό ξέρουμε - γιά ἴνα ἡ πτό μεράμ ἰα ναποήση. Ἄδωκε~~
~~ἡ μεράμ.~~ Κι ὅταν ἔχθῃ ἡ μεράμ μέρα πού δά ἐσωραλήτη τό
 δά καιο και τὰ ἔχκνιά καράβια ολομορμένα μέ τῆ γαζανό-
 χωνυ δ' ἀντιπρόσων λαυρολόπια τὰ ὄρδα γ' ὅ ἀράξουν τὰ
 λυριάνια μας, με ὅταν ἡ μεράμ μας Μάνα δ' ἀμαζιάφι
 σεμιά τῆς παύρια κέρη τῆς, μέσα δά δάμυρα τῆς χαρῆς,
 στο' μεδούσι και τὰ τραφούδια τῆς λευτεριάς, δέ δά
 σε' ξεχάσουμε. δά ρδούμε και πάχ να τῆ σκεφα-
 κώσουμε με' ὄδροδο ὄλεάνε και δά κατέδουμε
 μετροσά σου ὄχι τῆς ἀπέραντῆς ἐνθωμοσύνης μας.
 Ἄνω δά και για ἴνα, ὄταν και για μας, ἡ πτό μερά-
^{ἰδκνιά και}
 δῆ με ἀνεποήση. Ἄνω δά σου ἰδκνιά.